РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

25 юли 2008 година *

По дело C-237/07

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Bundesverwaltungsgericht (Германия) с акт от 29 март 2007 г., постъпил в Съда на 14 май 2007 г., в рамките на производство по дело

Dieter Janecek

срещу

Freistaat Bayern,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н C. W. A. Timmermans, председател на състав, г-н L. Bay Larsen, г-н K. Schiemann, г-н J. Makarczyk и г-н J.-C Bonichot (докладчик), съдии,

* Език на производството: немски.

генерален адвокат: г-н J. Mazák,
секретар: г-н B. Fülop, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 5 юни 2008 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н Janecek, от адв. R. Klinger, Rechtsanwalt,

— за нидерландското правителство, от г-жа C. Wissels и г-н M. De Grave, в качеството на представители,

— за австрийското правителство, от г-жа C. Pesendorfer, в качеството на представител,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н F. Erlbacher както и от г-жа A. Alcover San Pedro и г-жа D. Recchia, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 7, параграф 3 от Директива 96/62/ЕО на Съвета от 27 септември 1996 година относно оценката и управлението на качеството на околния въздух (ОВ L 296, стр. 55; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 3, стр. 198), изменена с Регламент (ЕО) № 1882/2003 на Европейския парламент и на Съвета от 29 септември 2003 година (ОВ L 284, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 4, стр. 213, наричана по-нататък „Директива 96/62“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Janecek и Freistaat Bayern по повод на искане да бъде разпоредено на последния да изготви план за действие за качеството на околния въздух в района на Landshuter Allee в Мюнхен, където живее заинтересованото лице, който план трябва да съдържа мерки, които да бъдат взети в краткосрочен план, с цел да се гарантира спазването на разрешените от общностния законодател предели относно емисиите фини прахови частици mw10 в околния въздух.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Съгласно дванадесето съображение от Директива 96/62

„[…] за опазването на околната среда като цяло и на човешкото здраве е необходимо държавите-членки да предприемат действия в случаите, в които пределно допустимите стойности са превишени, за да се постигне съответствие с тези стойности в определеното време“.

4 Приложение I към Директива 96/62 съдържа списък на атмосферните замърсители, които трябва да се вземат под внимание при оценката и управлението на качеството на околния въздух. Точка 3 от този списък посочва „[ф]ини прахови частици, като сажди (включително mw 10)“.

5 Член 7 от Директива 96/62, озаглавен „Подобряване на качеството на околния въздух“, гласи:

„1. Държавите-членки предприемат необходимите мерки за осигуряване на съответствие с пределно допустимите стойности.

[…]

3. В случаите, когато съществува риск от превишаване на пределно допустимите стойности и/или алармените прагове, държавите-членки изготвят планове за действие, указващи мерките, които трябва да бъдат предприети в краткосрочен план, с оглед намаляването на посочения риск и ограничаването на продължителността на подобни явления. […]“

6 Член 8 от тази директива, озаглавен „Мерки, приложими в зоните, в които нивата превишават пределно допустимите стойности“, гласи:

„1. Държавите-членки съставят списък на зоните и агломерациите, в които нивата на един или повече замърсители превишават съответните пределно допустими стойности (плюс допустимото отклонение).

Когато не е определено допустимо отклонение за конкретен замърсител, зоните и агломерациите, в които степента на този замърсител превишава граничната стойност, се третират по същия начин, както зоните и агломерациите съгласно първа алинея и за тях се прилагат параграфи 3, 4 и 5.

2. Държавите-членки съставят списък на зоните и агломерациите, в които нивата на един или повече замърсители са между пределно допустимата стойност и пределно допустимата стойност плюс допустимото отклонение.

3. В зоните и агломерациите съгласно параграф 1 държавите-членки вземат мерки за осигуряване на подготовката или изпълнението на план или програма за постигане на пределно допустимата стойност в рамките на конкретен срок от време.

Споменатият план/споменатата програма, до който/която обществеността трябва да има достъп, включва най-малко информацията от списъка в приложение IV.

4. В зоните и агломерациите съгласно параграф 1, където нивото на повече от един замърсител е по-високо от пределно допустимите стойности, държавите-членки предоставят комплексен план, обхващащ всички разглеждани замърсители […].

[…]“.

7 Член 5, параграф 1 от Директива 1999/30/ЕО на Съвета от 22 април 1999 година относно пределно допустимите стойности за серен двуоксид, азотен двуоксид и азотни оксиди, прахови частици и олово в околния въздух (ОВ L 163, стр. 41; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 5, стр. 46) гласи:

„Държавите-членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че концентрациите на ПЧ10 в околния въздух, оценени в съответствие с член 7, не превишават пределно допустимите стойности, определени в раздел I от приложение III, считано от съответните дати, определени пак там.

Допустимите отклонения, определени в раздел I от приложение III, се прилагат в съответствие с член 8 от Директива 96/62/ЕО.“

8 Приложение III, етап 1, точка 1 към Директива 1999/30 представя в таблица пределно допустимите стойности за микрочастици ПЧ10.

Национална правна уредба

9 Директива 96/62 е транспонирана в германското право със Закон за защита от вредните въздействия върху околната среда на замърсяването на въздуха, на шумовете, на вибрациите и на други подобни процеси (Gesetz zum Schutz vor schädlichen Umwelteinwirkungen durch Luftverunreinigungen, Geräusche, Erschütterungen und ähnliche Vorgänge), в публикуваната на 26 септември 2002 г. редакция (BGBl I, стр. 3830), изменен със Закон от 25 юни 2005 г. (BGBl I, стр. 1865, наричан по-нататък „Федерален закон относно борбата със замърсяванията“).

10 § 45 от Федералния закон относно борбата със замърсяванията, озаглавен „Подобряване на качеството на въздуха“, гласи:

„(1) Компетентните органи вземат необходимите мерки, за да гарантират спазването на определените в § 48a стойности на емисиите. Тук се включват по-конкретно предвидените в § 47 планове.

[…]“.

11 § 47 от този закон, озаглавен „Планове за качеството на въздуха, планове за действие, правилници, приети на ниво провинция“, гласи:

„(1) В случай на превишаване на пределно допустимите стойности, увеличени със законно допустимите отклонения и определени в правилник, приет въз основа на § 48a, алинея 1, компетентните органи са длъжни да съставят план за качеството на въздуха, определящ необходимите за трайното намаляване на атмосферните замърсители мерки и съобразен с изискванията на правилника.

(2) В случай на опасност от превишаване на пределно допустимите стойности или на алармените прагове на емисиите, определени в издаден въз основа на § 48a, алинея 1 правилник, компетентният орган трябва да състави план за действие, определящ мерките, които трябва да се вземат в краткосрочен план, като те трябва да бъдат от такъв характер, че да намалят опасността от превишаване на пределно допустимите стойности и да ограничат неговата продължителност. Плановете за действие могат да се впишат в съставен въз основа на алинея 1 план за качеството на въздуха.

[…]“.

12 Посочените в § 47 от Федералния закон относно борбата със замърсяванията норми за допустими емисии са определени с двадесет и втория правилник за приложението на този закон, който в § 4, алинея 1 гласи:

„За частици mw10 средната норма за допустими емисии за 24 часа, с оглед на опазване на човешкото здраве, достига 50 μg/m^3, като за една календарна година са разрешени 35 превишавания […]“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

13 Г-н Janecek живее на Landshuter Allee, в средния пояс около Мюнхен, на около 900 m северно от измервателна станция за качеството на въздуха.

14 Замерванията, осъществени в тази станция, показали, че през годините 2005 и 2006 определената пределно допустима стойност за емисиите фини прахови частици mw10 е била превишена много повече от 35 пъти, при положение че това е разрешеният от федералния закон относно борбата със замърсяванията максимален брой превишавания.

15 Не се спори, че съществува план за действие за качеството на въздуха за територията на град Мюнхен, обявен за задължителен на 28 декември 2004 г.

16 Независимо от това ищецът в главното производство предявява иск до Verwaltungsgericht München с искане да бъде разпоредено на Freistaat Bayern да изготви план за действие за качеството на въздуха в района на Landshuter Allee, за да бъдат определени мерките, които трябва да се вземат в краткосрочен план, с цел да се гарантира спазването на максималния разрешен брой от 35 превишавания годишно на определената пределна стойност за емисиите фини прахови частици mw10. Тази юрисдикция отхвърля иска като неоснователен.

17 Сезираният с апелативна жалба Verwaltungsgerichsthof застъпва друго становище и присъжда, че живущите в района засегнати лица могат да изискват от компетентните власти изготвянето на план за действие, но не могат да претендират той да съдържа мерки, годни да гарантират в краткосрочен план спазването на нормите за допустими емисии. Според тази юрисдикция националните власти са длъжни само да се уверят, че съответната цел се преследва чрез такъв план, в рамките на това, което е възможно и съответства на тази цел. Поради това той разпорежда на Freistaat Bayern да изготви съобразен с тези предписания план за действие.

18 Г-н Janecek и Freistaat Bayern обжалват решението на Verwaltungsgerichtshof пред Bundesverwaltungsgericht. Според втората юрисдикция ищецът в главното производство не може да се позовава на никакво право да изисква изготвянето на план за действие по силата на член 47, параграф 2 от Федералния закон за борба със замърсяванията. Посочената юрисдикция смята освен това, че нито духът, нито буквата на член 7, параграф 3 от Директива 96/62 не предоставят субективно право да се изисква изготвяне на такъв план.

19 Препращащата юрисдикция сочи, че дори да е незаконно неприемането на план за действие, от гледна точка на вътрешното право то не засяга правата на ищеца в главното производство, тъй като последният не е лишен от средства, чрез които да постигне спазването на правната уредба. Всъщност защитата

срещу вредното въздействие на фините прахови частици МЧ10 би трябвало да се осигури чрез независещи от такъв план мерки, чието привеждане в изпълнение заинтересованите лица имат право да изискват от компетентните власти. Така би била осигурена ефективна защита при условия, равностойни на тези, които биха се получили при изготвянето на план за действие.

20 Bundesverwaltungsgericht признава все пак, че въз основа на разглежданите общностни разпоредби част от доктрината стига до друг извод, според който третите заинтересовани лица имат право да изискват изготвянето на планове за действие, което изглеждало потвърдено с Решение от 30 май 1991 г. по дело Комисия/Германия (C-59/89, Recueil, стр. I-2607).

21 При тези обстоятелства Bundesverwaltungsgericht решава да спре производството по делото и да постави на Съда, следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 7, параграф 3 от Директива 96/62 […] да се тълкува в смисъл, че на третото лице, чието здраве е увредено, се предоставя субективно право да иска изготвяне на план за действие, дори ако то е в състояние, независимо от план за действие, да се позове на правото си на защита срещу вредните за здравето въздействия на превишаването на пределно допустима стойност за емисиите на фини прахови частици mw10, като поиска по съдебен ред намесата на властите?

2) Ако първият въпрос предполага утвърдителен отговор, има ли трето лице, засегнато от вредните за здравето замърсявания с фини прахови частици МЧ10, право да иска изготвяне на такъв план за действие, определящ мерките, които следва да бъдат взети в краткосрочен план, с цел да се гарантира точното спазване на пределно допустимите стойности за емисии на фини прахови частици mw10 ?

3) Ако вторият въпрос предполага отрицателен отговор, в каква степен предвидените в даден план за действие мерки трябва да намалят опасността от превишаване и да ограничат неговата продължителност? Може ли планът за действие при постепенен подход да бъде сведен до мерки, които със

сигурност не гарантират спазването на пределно допустимата стойност, но които все пак допринасят за подобряването на качеството на въздуха в краткосрочен план?“

По преюдициалните въпроси

Становища, представени на Съда

22 Ищецът в главното производство изтъква, че във всички случаи, при които неспазването от страна на националните власти на предписанията на целяща опазването на общественото здраве директива би могло да постави в опасност здравето на хората, съответните лица трябва да могат да се позоват на императивните норми, които тя съдържа (що се отнася до Директива 80/779/ЕИО на Съвета от 15 юли 1980 година относно пределно допустимите емисии по качество на въздуха и ориентировъчните стойности за серен двуоксид и суспендирани частици (ОВ L 229, стр. 30), вж. Решение от 30 май 1991 г. по дело Комисия/Германия, C-361/88, Recueil, стр. I-2567, точка 16, а що се отнася до Директива 75/440/ЕИО на Съвета от 16 юни 1975 година относно изискванията за качество на повърхностните води, предназначени за производство на питейна вода в държавите-членки (ОВ L 194, стр. 26; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 1, стр. 6) и Директива 79/869/ЕИО на Съвета от 9 октомври 1979 година, относно методите за измерване и честотата на вземане на проби и анализ на повърхностните води, предназначени за производството на питейна вода в държавите-членки (ОВ L 271, стр. 44; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 1, стр. 97), вж. Решение от 17 октомври 1991 г. по дело Комисия/Германия, C-58/89, Recueil, стр. I-4983, точка 14).

23 Тъй като смята, че Директива 96/62 цели опазване здравето на хората, жалбоподателят в главното производство поддържа, че член 7, параграф 3 от тази директива представлява императивна норма, с която се изисква изготвянето на план за действие, щом като съществува дори и най-малка опасност от превишаване на дадена пределно допустима стойност. Следователно задължението за изготвяне на такъв план в тази хипотеза, за чието съществуване не се спори в главното производство, представлявало норма, на която той можел да се позове, въз основа на посочената в предходната точка от настоящото решение съдебна практика.

24 Що се отнася до съдържанието на плана за действие, ищецът в главното производство поддържа, че той трябва да предвижда всички подходящи мерки, за да бъде периодът на надвишаване на пределно допустими стойности възможно най-кратък. Това следвало именно от структурата на член 7, параграф 3 от Директива 96/62, който ясно сочи, че плановете за действие трябва да бъдат изготвени, щом съществува и най-малка опасност от превишаване на тези стойности, и от член 8, параграф 3 от тази директива, според който, когато пределно допустимите стойности са вече превишени, държавите-членки трябва да вземат мерки, за да изготвят или приведат в действие план или програма за постигане на пределно допустимата стойност в рамките на конкретен срок от време.

25 Нидерландското правителство поддържа, че член 7, параграф 3 от Директива 96/62 не предоставя на третите лица субективно право да искат изготвяне на план за действие. Държавите-членки разполагали с широко право на преценка както за приемането на плановете за действие, така и за определяне на съдържанието им.

26 От същата разпоредба следвало, че общностният законодател е искал да остави на държавите-членки правото да съставят план за действие и да приложат мерките, които са част от него и които те счетат за необходими и съразмерни за достигане на целения резултат.

27 По-нататък, член 7, параграф 3 от Директива 96/62 не налагал на държавите-членки никакво задължение за постигане на определен резултат. Широкото право на преценка, с което те разполагали, им позволявало да вземат предвид различните интереси и да приемат конкретни мерки, отчитащи както спазването на пределно допустимите стойности, така и другите интереси и задължения, като свободното движение във вътрешността на Общността.

28 Така държавите-членки били длъжни единствено да съставят планове за действие, в които се обявяват мерките, които трябва да бъдат взети в краткосрочен план, с цел да бъде намалена опасността от превишаване на посочените стойности или да бъде намалена неговата продължителност.

29 Австрийското правителство напомня, че Съдът е присъдил, че разпоредбите на общностното право, с които се определят пределно допустимите стойности с цел опазване на здравето на хората, предоставят също на заинтересованите лица правото да изискват спазването на тези пределно допустими стойности, което право те могат да упражнят по съдебен ред (Решение по от 30 май 1991 г. по дело Комисия/Германия, C-59/89, посочено по-горе).

30 Това правителство смята обаче, че ако член 7, параграф 3 от Директива 96/62 може да има пряко действие, от това не следва, че тази разпоредба създава в полза на частноправните субекти субективно право да искат изготвяне на план за действие, след като според него с нея се цели само приемането на мерки, годни да допринесат за гарантиране на спазването на пределно допустими стойности в рамките на националните програми.

31 Комисията изтъква, че от текста на Директива 96/62, по-конкретно от разпоредбите на член 7, параграф 3 във връзка с член 2, точка 5, както и от дванадесетото съображение от същата, следва, че с определянето на пределно допустимите стойности за финитe прахови частици mw10 се цели опазването на здравето на хората. Съдът вече е установил обаче по повод на аналогични разпоредби, че във всички случаи, когато превишаването на пределно допустимите стойности би могло да изложи на опасност здравето на хората, заинтересованите лица могат да се позовават на тези норми, за да защитят правата си (Решение от 30 май 1991 г. по дело Комисия/Германия, C-361/88, точка 16 и Решение от 30 май 1991 г. по дело Комисия/Германия, C-59/89, точка 19, посочени по-горе, както и Решение от 17 октомври 1991 г. по дело Комисия/Германия, точка 14).

32 Изведените от тези решения принципи се прилагали по отношение на плановете за действие, предвидени в Директива 96/69. Следователно компетентният орган бил длъжен да изготви такива планове, когато предвидените в тази директива условия са налице. От това следвало, че засегнато от превишаването на пределно допустими стойности трето лице можело да се позове на правото си да изисква да бъде изготвен план за действие, необходим за достигане на свързаната с тези пределно допустими стойности, определена в посочената директива, цел.

33 Що се отнася до съдържанието на плановете за действие, Комисията основава отговора си на текста на член 7, параграф 3 от Директива 96/62, според който тези планове за действие трябва да предвиждат мерки, „които трябва да бъдат предприети в краткосрочен план, с оглед намаляването на посочената опасност

и ограничаването на продължителността на подобни явления“. Тя смята, че компетентният орган има свобода на преценка при взимане на мерките, които смята за подходящи, при условие че същите са замислени в рамките на това, което е реално възможно и юридически съразмерно, така че да позволи връщане към стойности под предписаните пределно допустими стойности в най-кратки срокове.

Отговор на Съда

По изготвянето на планове за действие

34 С първия си въпрос Bundesverwaltungsgericht иска да установи дали частноправен субект може да изисква от компетентните национални органи изготвяне на план за действие в случая на опасност от превишаване на пределно допустимите стойности или на алармените прагове, посочен в член 7, параграф 3 от Директива 96/62.

35 С тази разпоредба на държавите-членки се вменява ясно задължение за изготвяне на планове за действие както в случай на опасност от превишаване на пределно допустимите стойности, така и в случай на опасност от превишаване на алармените прагове. Това тълкуване, което следва от самия прочит на член 7, параграф 3 от Директива 96/62, се потвърждава всъщност в дванадесето съображение от същата. Казаното по повод на пределно допустимите стойности важи a fortiori по отношение на алармените прагове, за които впрочем член 2 от същата тази директива, в който се определят различните използвани в нея изрази, предвижда, че държавите-членки „следва незабавно да предприемат стъпките, предвидени в настоящата директива.“

36 Впрочем по силата на постоянната практика на Съда частноправните субекти могат да се позовават спрямо публичните власти на безусловните и достатъчно точни разпоредби на дадена директива (вж. в този смисъл Решение от 5 април 1979 г. по дело Ratti, 148/78, Recueil, стр. 1629, точка 20). Компетентните

национални органи и юрисдикции трябва да тълкуват, доколкото е възможно, разпоредбите на вътрешното право в смисъл, съвместим с разпоредбите на тази директива (вж. в този смисъл Решение от 13 ноември 1990 г. по дело Marleasing, C-106/89, Recueil, стр. I-4135, точка 8). Когато такова тълкуване не може да бъде направено, тези органи не трябва да се съобразяват с нормите на националното право, несъвместими с посочената директива.

37 Както многократно напомня Съдът, би било несъвместимо със задължителния характер, който се признава на директивата с член 249 ЕО, да се изключи по принцип възможността за заинтересованите лица да се позовават на задължението, което тя налага. Това съображение важи особено за директива, чиято цел е да се овладее, както и да се намали замърсяването на атмосферата и която цели при това положение опазване на общественото здраве.

38 Така Съдът е присъдил, че във всички случаи, когато несъобразяването с мерките, наложени с директивите относно качеството на въздуха и на питейната вода, с които се цели опазването на общественото здраве, може да изложи на опасност здравето на хората, последните трябва да могат да се позовават на императивните норми, които се съдържат в директивите (вж. Решение от 30 май 1991 г. по дело Комисия/Германия, C-361/88 и Решение от 30 май 1991 г. по дело Комисия/Германия, C-59/89, посочени по-горе, както и Решение от 17 октомври 1991 г., по дело Комисия/Германия).

39 От изложеното по-горе следва, че физическите или юридическите лица, пряко засегнати от опасността от превишаване на пределно допустими стойности или на алармени прагове, при положение че съществува такава опасност, трябва да могат да постигнат изготвянето на план за действие от компетентните органи, като при необходимост сезират компетентните юрисдикции.

40 Обстоятелството, че тези лица разполагат с други възможности за действие, а именно с правото да изискват от компетентните органи да предвидят конкретни мерки за намаляване на замърсяването на околната среда, както според препращащата юрисдикция предвижда германското право, е без значение в това отношение.

41 Всъщност от една страна, Директива 96/82 не съдържа никакви ограничения относно мерките, които могат да бъдат взети по силата на други разпоредби на вътрешното право, а от друга страна, въвежда напълно специфични средства за планиране с оглед, както се посочва в дванадесето съображение от нея, на опазването на околната среда „като цяло“ и като се държи сметка за всички обстоятелства, които трябва да бъдат взети предвид, като например изискванията за функционирането на промишлените или транспортните съоръжения.

42 При това положение на първия въпрос следва да се отговори, че член 7, параграф 3 от Директива 96/62 трябва да се тълкува в смисъл, че в случай на опасност от превишаване на пределно допустими стойности или на алармени прагове пряко засегнатите частноправни субекти трябва да могат да изискват изготвянето на план за действие от компетентните национални органи, дори ако по силата на вътрешното право разполагат с други възможности за действие, с цел да накарат тези органи да предприемат мерки за борба със замърсяването на атмосферата.

По съдържанието на плана за действие

43 С втория и третия си въпрос Bundesverwaltungsgericht пита дали компетентните национални органи имат задължението да въведат мерки, които в краткосрочен план биха позволили да се достигне пределно допустимата стойност, или могат да се ограничат до взимане на такива, които биха позволили да се намали превишаването и да се ограничи неговата продължителност и които при това положение са от естество да създадат възможност за постепенно подобряване на положението.

44 Съгласно член 7, параграф 3 от Директива 96/62, плановете за действие трябва да указват мерките, „които трябва да бъдат предприети в краткосрочен план в случаите, когато съществува опасност от превишаване на пределно допустимите стойности и/или алармените прагове, с оглед намаляването на посочената опасност и ограничаване продължителността на подобни явления“. От самите тези изрази следва, че държавите-членки нямат задължението да вземат такива мерки, които да не допуснат настъпването на никакво превишаване на пределно допустими стойности.

45 Напротив, от структурата на посочената директива, с която се цели общо намаляване на замърсяването на околната среда, се установява, че държавите-членки трябва да вземат мерки, годни да сведат до минимум опасността от превишаване на пределно допустимите стойности и неговата продължителност, с оглед на всички обстоятелства към момента и на засегнатите интереси.

46 От тази гледна точка следва да се отбележи, че ако държавите-членки разполагат с право на преценка, то с оглед на неговото упражняване член 7, параграф 3 от Директива 96/62 съдържа предели, които могат да бъдат изтъкнати пред националните юрисдикции (вж. в този смисъл Решение от 24 октомври 1996 г. по дело Kraaijeveld и др., C-72/95, Recueil, стр. I-5403, точка 59), когато става въпрос за това доколко мерките, които планът за действие трябва да съдържа, отговарят на целта за намаляване на опасността от превишаване на пределно допустимите размери и за намаляване на неговата продължителност, като се отчита равновесието, което следва да бъде осигурено между тази цел и различните засегнати обществени и частни интереси.

47 При това положение на втория и на третия въпрос следва да се отговори, че под контрола на националния съд държавите-членки имат само задължението в рамките на план за действие в краткосрочна перспектива да вземат мерките, които са годни да сведат до минимум опасността от превишаване на пределно допустимите стойности или на алармените прагове и постепенно да ги върнат към нива, разположени под тези стойности или под тези прагове, с оглед на фактическите обстоятелства и на съвкупността от засегнатите интереси.

По съдебните разноски

48 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1) **Член 7, параграф 3 от Директива 96/62/ЕО на Съвета от 27 септември 1996 година относно оценката и управлението на качеството на околния въздух, изменена с Регламент (ЕО) № 1882/2003 на Европейския парламент и на Съвета от 29 септември 2003 година, трябва да се тълкува в смисъл, че в случай на опасност от превишаване на пределно допустими стойности или на алармени прагове пряко засегнатите частноправни субекти трябва да могат да изискват изготвянето на план за действие от компетентните национални органи, дори ако по силата на вътрешното право разполагат с други възможности за действие, с цел да накарат тези органи да предприемат мерки за борба със замърсяването на атмосферата.**

2) **Под контрола на националния съд държавите-членки имат само задължението в рамките на план за действие в краткосрочна перспектива да вземат мерките, които са годни да сведат до минимум опасността от превишаване на пределно допустимите стойности или на алармените прагове и постепенно да ги върнат към нива, разположени под тези стойности или под тези прагове, с оглед на фактическите обстоятелства и на съвкупността от засегнатите интереси.**

Подписи